

[Bølvig]

på, at den kan efterfølges af aftaler, der sikrer palæstinenserne en tryk fremtid og fører til en alle stater omfattende fredsløsning.

Hvis man mobiliserer al optimisme, kan man håbe på, at det kommende år vil bringe en løsning på Namibiaproblemet, uden at landet som de andre tidligere hvidt dominerede områder i det sydlige Afrika kastes ud i en blodig og ødelæggende krig med uundgåelig indblanding fra Sovjet eller deres altid villige cubanske stedfortrædere.

Og selv om håbet svinder, er der stadig mulighed for at finde en fredelig løsning i Zimbabwe. Vi må støtte de angloamerikanske bestræbelser på at få de moderate sorte ledere med biskop Muzorewa i spidsen til forhandlingsbordet med de stridende, mere militante ledere for ZANU og ZAPU. Vi bør ikke vælge side, men bestræbe os på, at alle bevægelser, herunder den lille hvide befolkningsdel, får mulighed for at udtrykke sig gennem et frit, af FN kontrolleret valg. Som forholdene er i dag, er der intet, der tyder på, at det planlagte, men tilsyneladende udskudte valg vil kunne bringe en fredelig løsning. Såvel Mugabes som Nkomos bevægelser er forbudte. Der er stadig presse censur, og de politiske fanger er ikke frigivet. Når man læser Robert Mugabes udtalelser i Dar-es-Salaam om, at ZANU ønsker at etablere en rent marxistisk etpartistat, kan man let frygte for fremtiden i det af naturen så begunstigede land. Hvis forholdene i Namibia og Zimbabwe bliver løst, og repræsentative sorte regeringer får ansvaret for landenes udvikling, er scenen ryddet for en løsning af problemerne i det fascistiske Sydafrika.

Hvis ikke den vestlige verden formår at ændre apartheidregimet i løbet af ganske få år, vil efter radikal opfattelse en blodig borgerkrig blive det uundgåelige resultat, og sejrherren vil lige så sikkert blive Sovjetunionen. Svigter derf. vestlige verden den undertrykte majoritet, vil denne tvinges til at hente støtte, hvor det er muligt, og støtten, bl. a. i form af våben, vil blive leveret. Vi har ikke megen grund til at betvivle, at der allerede er oprettet partisanbaser, hvor flygtningene fra Sydafrika bliver trænet og oplært til kommende opgaver. Hvis først kampe med påfølgende terror fra begge sider bryder ud, vil forholdene hurtigt radikaliseres, og besindigheden vil ikke få én chance. Jeg har tidligere på det radikale venstres vegne foreslået, at

den vestlige verden iværksætter en samkvemsboykot, der ensidigt vil ramme de besiddende hvide i modsætning til en økonomisk boykot, og at vi optager kontakter med de hvide modstandere af regimet. Det er urimeligt, at vi ikke støtter de hvide modstandere fra The Progressive Party, thi de udgør måske den eneste lille mulighed for et fredeligt systemskifte. Den danske Sydafrikapolitik har efter min mening et for tilfældigt præg. Vi bør i samarbejde med de nordiske lande udforme en langtrækkende politik over for Sydafrika, som vi bør forsøge at få vestlig støtte til. Skulle dette ikke kunne lade sig gøre, har Skandinavien stadig særlige påvirkningsmuligheder, da vi i modsætning til næsten alle andre lande i Vesten mødes med tillid af den farvede, den indiske og den sorte, befolkningsgruppe.

At supermagterne og de gamle stormagter ikke mødes med tillid er let forståeligt. I et umætteligt profitbegær forsynes alle verdens lande med stadig mere avancerede ødelæggelsesvåben. Ønsket om at dominere for enhver pris afsløres med grotesk og hæslig tydelighed i Eritrea. Gennem en halv menneskealder har eritreanerne kæmpet en befrielseskamp mod de etiopiske herskere i Addis Abeba. Gennem år er de blevet støttet af flammende proklamationer fra Moskva, der har sendt enorme mængder af våben til de kæmpende oprørere, der er blevet beskudt og bombet af en fra USA forsynet etiopisk hær. Efter statskuppet i Addis Abeba er rollerne byttet om. Oprørerne får nu våben og udstyr fra den vestlige verden, mens de russiske våbenforsyninger leveres til de tidligere så udskældte og hånede etiopiere. Eritreanernes sag er den samme, nemlig ønsket om at kunne leve i deres eget gamle land, men napalmen er også stadig det samme frygtelige benzinelérorrvåben, blot med et andet produktionssted. Det er beklemmende at iagttage den betydelige østlige støtte til den etiopiske, marxistiske militærdiktator, som ifølge Amnesty International begår folkedrab, og hvis fængsler rummer omkring 30.000 politiske fanger.

Udenrigsministerens beklagelser over de cubanske soldaters tilstedeværelse i Etiopien følges forhåbentlig op af handling. Det accelererende våbenkapløb udgør sammen med det stadigt stigende svælg mellem den rige og den fattige verden den største fare for ver-